

La dona més perillosa del món

El 17 de juliol d'enguany, els homes que sortien de les pregàries del vespre de la mesquita de Bazazi, a Ghazni, una capital de província al sud de Kabul, es van aturar en veure una dona a fora de l'edifici. Van formar un cercle al voltant de la forastera, que duia un burca blau. Estava arraulida a terra, amb dues bosses al costat, agafant la mà d'un nen d'uns dotze anys. Un d'aquells homes, per por que aquella dona tan peculiar pogués portar una bomba a sota del burca, va trucar a la policia.

Poc després, a més d'11.000 quilòmetres d'allí, va sonar un telèfon a la seu del Federal Bureau of Intelligence (FBI) de Washington. Algú va ratllar el nom d'Aafia Siddiqui d'una llista de sospitosos i hi va escriure la paraula "detinguda".

Al cap de quinze dies, Aafia Siddiqui es va desplaçar amb avió de la base de les forces aèries dels EUA de Bagram, a l'Afganistan, fins a Nova York. Llavors duia un xandall, tenia dues ferides d'entrada de bala a l'abdomen i pesava uns quaranta quilos. Siddiqui fa metre seixanta-tres.

L'onze d'agost, Siddiqui va comparèixer a una vista davant del tribunal federal dels EUA a Manhattan. Seia en una cadira de rodes i duia un mocador al cap. A l'octubre la van portar al centre psiquiàtric Carswell de Fort Worth (Texas) per fer-li una avaluació psicològica.

Siddiqui és ciutadana pakistanesa i mare de tres fills. Va néixer el 2 de març del 1972 i durant quatre anys va ser la dona més buscada del món. L'FBI la considerava tan perillosa, que l'ex-fiscal general, John Aschcroft, la va incloure —com a única dona— a la seva llista dels *set mortífers*. La premsa dels EUA li deia la *Mata Hari* de l'organització terrorista al-Qaida i també el seu "geni femení". Diuen que va recollir diners per a al-Qaida organitzant actes i fent contraban de diamants.

"És la detenció més important que hem fet en cinc anys", va dir l'ex-especialista de la CIA en detenció de terroristes, John Kiriakou, quan la van

En una època, Aafia Siddiqui havia estat considerada una científica brillant. Després, el govern dels EUA va dir que era el nou rostre d'al-Qaida: una pakistanesa que es comptava entre els principals sospitosos de terrorisme del seu país. Avui, Aafia, mare de tres fills, formada al MIT, és detinguda i explica el seu llarg període de desaparició com un condemnable segrest per part de la CIA.

Aafia Siddiqui, en la graduació a l'Institut de Tecnologia de Massachusetts. Va passar més de deu anys estudiant en universitats d'elit als EUA, i es va doctorar en neurociència.

agafar. La cosa més curiosa del cas de Siddiqui és que no la van acusar de col·laboradora ni còmplice de cap atemptat terrorista, sinó de l'intent d'assassinat d'uns soldats dels EUA i uns agents de la CIA, als quals suposadament va atacar amb una arma a l'Afganistan. Si l'acaben declarant culpable, la poden condemnar a vint anys de presó.

Els càrrecs que hi ha contra Siddiqui són espectaculars, perquè és una dona. La vida occidental és una cosa que ella coneix prou bé: procedeix d'una família pakistanesa de classe mitjana-alta i es va passar més de deu anys estudiant en universitats d'elit dels EUA. Va fer biologia amb una beca a l'Institut de Tecnologia de Massachusetts i es va doctorar en neurociència a la Universitat Brandeis, on era considerada una científica excepcional.

Fa cinc anys, Siddiqui va desaparèixer de casa seva, a Karachi, juntament amb els seus tres fills: Ahmed, de 7 anys, Mariam, de 5, i Suleman, de 6 mesos. Els seus dos fills grans són ciutadans dels EUA. Siddiqui afirma que els nord-americans la van segrestar i la van tancar en una presó secreta, on la van torturar. Segons ella, li van prendre els fills, i encara n'hi ha dos que ningú no sap on són.

La CIA nega que els seus agents tinguin res a veure amb la desaparició de Siddiqui. Michael Scheuer, membre d'una unitat que va perseguir Ossama bin Laden, dirigent d'al-Qaida del 1996 al 1999, afirma concisament: "Mai no vam detenir ni empresonar cap dona. Menteix." Però si que és cert que van torturar i fer desaparèixer una dona en una masmorra secreta. Parlem de la primera al món després de l'11 de setembre, en un exemple més del deteriorament dels principis als EUA.

Un empresonament secret. L'1 de març del 2003, Khalid Sehikh Mohammed, principal organitzador dels atemp-

tats de l'11 de setembre, va ser detingut a la ciutat pakistanesa de Rawalpindi: la principal captura fins avui en la lluita contra al-Qaida. La CIA el va interrogar en un lloc que no es va fer públic, on ell va explicar alguns aspectes del món particular del terrorisme dins de l'organització. Poc després, va començar tot un seguit de detencions, i sembla que Mohammed també va esmentar el nom de Siddiqui. Per a la CIA, qual-sevol nom mencionat per Mohammed passava automàticament al camp dels terroristes importants d'al-Qaida.

El mateix 1 de març, Siddiqui va enviar un missatge electrònic des de Karachi al seu professor, Robert Sekuler, a la Universitat Brandeis, als afores de Boston. Buscava feina. "M'estimaria més de treballar als Estats Units", va escriure, precisant que a Karachi no hi havia feina per a una dona del seu nivell professional. Al cap d'uns dies, Siddiqui havia desaparegut. El dia de la seva desaparició, a primera hora del matí, va sortir de casa dels seus pares, juntament amb els seus tres fills i poc equipatge. Va anar amb taxi a l'aeroport per agafar un vol al matí cap a Islamabad, on tenia intenció d'anar a veure el seu oncle.

Siddiqui diu que aquell dia, de camí cap a l'aeroport, la van segrestar. Afegeix que els seus segrestadors es van endur Ahmed, Mariam i el petit. L'última cosa que recorda, diu, és que li van donar una injecció al braç. Segons ella, quan va recuperar la consciència, era en una cel·la d'una presó, i es pensa que era en una base militar a l'Afganistan, perquè sentia avions que s'envolaven i aterraven. Afirma que la van mantenir sola i confinada més de cinc anys i que sempre la van interrogar els mateixos americans, sense màscares ni uniformes. Diu que durant dies i dies li van posar cintes dels xisclets de terror dels seus fills i que la van obligar a escriure centenars de pàgines sobre la fabricació

de bombes radioactives i sobre atemptats amb virus.

El petit, Suleman, l'hi van prendre immediatament, diu Siddiqui. Després li van ensenyar una fotografia d'Ahmed, el de set anys, ajagut sobre un basal de sang. L'única criatura que li van deixar veure de tant en tant, diu, va ser Mariam, com un vague perfil darrere d'un vidre glaçat.

Pot ser certa aquesta història?

Alguns mitjans pakistanesos van informar de la seva detenció. Un any després de la desaparició, *Dawn*, diari que hom considera que en general utilitza bones fonts, citava un portaveu del ministre de l'Interior pakistanès que afirmava que havien detingut Siddiqui a Karachi i l'havien lliurada més tard als americans. El 21 d'abril del 2003, la cadena de televisió NBC va emetre a les notícies del vespre un reportatge sobre la detenció de Siddiqui.

Segons fonts dels serveis secrets pakistanesos, Siddiqui va estar detinguda al Pakistan fins a final de 2003, època en què el seu fill Suleman es va posar malalt i va morir. Tothom sap que els sospitosos de terrorisme solen passar un període al país abans que els lliurin als EUA. Segons la Comissió de Drets Humans asiàtica, al país hi ha 52 presons secretes, on sembla que tenen tancats milers de pakistanesos que van desaparèixer a partir de l'inici de la guerra contra el terrorisme.

Uns quants presos de la base aèria de Bagram, el centre de detenció més important dels EUA a l'Afganistan, afirmen que sentien crits d'una dona. Alguns diuen que n'hi havia dues. A aquesta dona li deien "la dama fantasma de Bagram".

Elaine Whitfield Sharp, advocada que representa la família des del 2003, està convençuda que van catalogar Siddiqui com a presa d'alt nivell i que la van tenir cinc anys en un anomenat *black site* de Bagram, un dels famosos forats negres del sistema legal.

Una estudiant excel·lent. Però qui és Aafia Siddiqui? La seva germana, Fauzia Siddiqui, mostra un colla d'àlbums de fotografies que espera que responguin aquesta pregunta. Són plens d'imatges de festes al jardí, reunions familiars i aniversaris dels fills. S'hi

Els Siddiqui són una família pakistanesa modèlica, moderna i devota alhora

Aafia Siddiqui vivia entre dos mons, que van xocar el dia que els seus pares la van fer casar

veu Aafia, la germana de Fauzia, cinc anys més jove que ella, amb diversos animals a coll, com un hámster, un gat, una cabra i un xai.

Fauzia Siddiqui, amb un mocador balder al cap, rep els convidats a la terrassa de casa seva. El cuiner serveix menjar; al fons borbolleja una font. La terrassa, envoltada per una tanca alta, és un oasi enmig de Karachi, una ciutat de dotze milions d'habitants.

Els Siddiqui són una família pakis-tanesa modèlica, moderna i devota alhora. El pare era cirurgià, la mare fa de mestressa de casa, i han viscut a la ciutat britànica de Manchester i a Zàmbia. Tots tres fills han estudiat a fora. Mohammed, arquitecte, viu a Houston, i Fauzia, neuròloga, va treballar en un dels millors hospitals de Boston i va viure uns quants anys amb la seva germana Aafia.

Fa un temps que va tornar a Karachi i ara treballa a la Universitat Aga Khan de la ciutat. Explica que li agradaria de crear un institut per a formació de neuròlegs. Diu que l'ajuda als pobres és una tradició familiar. Afegeix que la seva germana Aafia també era partidària d'aquest auxili i que sempre estava disposada a donar un cop de mà als altres. "La meva germana és innocent. És impossible que hagi fet mai mal a ningú. Alguna cosa no va a l'hora -diu-. Hi ha d'haver un error."

Torna a agafar els àlbums de fotografies i s'hi aferra com el naufrag al bot salvavides. Aafia tocant el piano. Aafia en una residència d'estudiants, amb quatre xineses. Una jove a qui agrada posar davant la càmera, que sol portar vestits de seda plens de color i en ben poques ocasions es posa un mocador al cap.

Una persona així pot ser "la dona més perillosa del món"?

A Boston, Siddiqui feia una vida entre dos països i entre dos mons. Aquests van topar quan, després de graduar-se, el 1995, els seus pares li van arreglar el matrimoni. El dia del casament, la núvia encara no havia vist el nuvi. De fet, es van casar per telèfon: una conferència entre Boston i Karachi.

El seu marit, Amjad Khan, era anestesiològ. El seu pare tenia una fàbrica de productes farmacèutics i els pares d'Aafia el van considerar un bon par-

EFE

Després de l'11 de setembre del 2001, Siddiqui va ser considerada com la Mata Hari d'al-Qaida i el cervell femení de l'organització.

Just després de la reaparició i la detenció, el juliol d'enguany, Aafia Siddiqui apareix en un vídeo amb la cara coberta. El noi que l'acompanya és el seu fill Ahmed. A la dreta, un grup de dones d'Islamabad protesten per la seva detenció i pel tracte que rep.

tit. Va arribar a Boston sense regals ni flors. L'únic que va fer va ser queixar-se dels diners que la família s'havia gastat en una petita cerimònia, una habitació d'hotel i un vestit de seda blanc amb moltes perles per a Aafia, que li donava l'aire d'una princesa. Més hauria valgut donar els diners a una institució benèfica, va dir. No hi havia prou gent que passava misèria al Pakistan?

El marit de Siddiqui va trobar feina en un hospital de Boston, i la parella va tenir dues criatures, Ahmed i Mariam. Es barallaven sovint, i Khan apallissava la seva dona i les criatures. Poc després dels atemptats de l'11 de setembre de 2001, Siddiqui se'n va anar a Karachi amb els fills, però va tornar a Boston uns mesos després. Al cap de mig any, la parella va deixar el pis, va regalar els mobles i, el 26 de juny de 2002 es va traslladar al Pakistan. Quan Amjad Khan es va separar de la seva esposa unes setmanes més tard, ella ja estava embarassada de Suleman. A la llei islàmica, en aquesta situació no és possible el divorci.

Va aconseguir el doctorat en neurociència i va fer la tesi sobre aprenentatge per mitjà de la imitació. Segons la seva germana, a Siddiqui li hauria agradat crear un jardí d'infants a Boston on s'ensenyés els infants seguint les tècniques que ella havia estudiat.

Aquest és un vessant de Siddiqui: la brillant acadèmica i la pacient esposa. Però hi ha l'altre: la devota moralista, l'enèrgica recaptadora de fons. Com a jove estudiant de biologia, convidava a sopar persones no musulmanes,

promocionava l'islam i feia cursos d'Alcorà per a conversos. A través del grup d'estudiants musulmans del MIT va conèixer tot d'islamistes compromesos. Un d'aquests era Suheil Laher, l'imam del grup, clar defensor de la islamització i la gihad abans de l'11 de setembre. Durant un breu període, Laher va ser també el cap de l'organització benèfica islàmica, Care International, que no tenia res a veure amb l'organització d'ajut homònima. Aquest grup, que es creu que havia recollit fons per a lluitadors gihadistes de Bòsnia, l'Afganistan i Txetxènia, es va dissoldre.

Siddiqui recollia diners per als orfes de guerra bosnians a través de Care International. L'imam Abdul-là Faaruuk, un negre convers que va amb un caftà al damunt d'uns texans i un polo, recorda una ocasió en què Siddiqui recollia sabates per als refugiats bosnians i deia, plorant: "Com podeu tenir més d'un parell de sabates quan els nostres germans de Bòsnia es congelen?"

"La germana Aafia era una persona molt compromesa, d'una gran intel·ligència i terriblement preocupada pel destí dels musulmans d'arreu, i creia que podia influir en el canvi al món -diu Faaruuk. I afegeix-: Venia sovint a la mesquita a alabar Al·là." Es referia a una desgavellada casa de pregària de Roxbury, un barri obrer de Boston. Es veu que Aafia va comprar un gran nombre d'alcorans en anglès i més literatura religiosa, que guardava en caixes a la mesquita i més tard va enviar a les presons.

De totes maneres, no hi ha indicis que donés suport a la guerra dels islamistes contra els infidels.

La contrabandista de diamants.

Però també hi ha serioses acusacions contra Siddiqui, i la majoria no es van fer públiques fins després de la desaparició. La targeta de crèdit de la parella, per exemple, havia servit per a comprar a través d'internet, a una empresa d'equipament militar, ulleres de visió nocturna i armilles antibales. L'FBI va interrogar Amjad Khan per primera vegada la primavera de 2002, després d'aquestes compres. Els va explicar que l'equip era per a batudes de caça major al Pakistan. També van interrogar Siddiqui, però només, tal com puntualitza la seva advocada, perquè en aquella ocasió era a casa.

Va ser la primera vegada i l'última que l'FBI va tenir contacte amb la parella.

Siddiqui també és acusada d'haver obert un apartat de correus a Maryland a final de desembre de 2002 per a Majid Khan. Khan, pakistanès, és empresonat a Guantánamo i se sospita que va planificar els atemptats a les estacions de servei a la zona de Baltimore, sota les ordres de Sheikh Mohammed.

I també hi ha la qüestió dels diamants tacats de sang. Es tracta de l'acusació més seriosa, ja que sembla que consolida la sospita que Siddiqui és una terrorista. El juny del 2001, uns mesos abans dels atemptats de Nova York i Washington, Siddiqui s'hauria traslladat a Monròvia, la capital de

Libèria, en representació de la direcció d'al-Qaida, a comprar diamants per un valor de 15 milions d'euros, pedres precioses que es van utilitzar per finançar accions d'al-Qaida.

Alan White, ex-investigador en cap del tribunal de crims de guerra, que té el suport de l'ONU, a Libèria, persona que va investigar el tràfic dels diamants tacats de sang, manté que era Siddiqui qui, el 16 de juny del 2001, va arribar a Monròvia fent servir el nom de *Fahrem*. Un dels testimonis va ser el seu xofer, qui, segons White, va identificar Siddiqui.

Totes aquestes acusacions barregen fets i conjectures. Hi ha testimonis que no es poden corroborar, que es van obtenir en circumstàncies dubtoses, o bé de persones que han desaparegut des d'aleshores. El que sí que és clar és que les autoritats han estat incapaces de confirmar cap d'aquestes acusacions, igual com ha passat amb les de terrorisme. Altrament, a hores d'ara ja pesarien contra Siddiqui. Però, pel que sembla, hi havia prou proves per a ficar la missionera musulmana a la xarxa dels caçadors de terroristes durant els anys de pànic subsegüents a l'11 de setembre del 2001.

L'advocada de la família de Siddiqui, Elaine Whitfield Sharp, considera que el marit estava sota sospita als EUA des de bon començament. "Ell va fer-hi un paper tèrbol", diu la mare, Ismet Siddiqui, qui fins i tot ha apuntat que Khan podia haver traït la seva filla per salvar la pell. Ara és impossible de trobar-lo per fer-li cap pregunta. Ha desaparegut, i la seva família no vol donar cap informació sobre on és, per bé que es creu que deu ser a l'Àrabia Saudita.

Ningú no sap exactament per què es va afirmar que Aafia Siddiqui era la dona més perillosa del món fa quatre anys. És probable que Khalid Sheikh Mohammed, el testimoni clau en el cas del govern contra Siddiqui i les seves presumptes activitats terroristes, exercís una funció important en la seva detenció i l'empresonament consegüent.

Ara bé, el 26 de maig del 2004, John Ashcroft, aleshores fiscal general, va prendre la paraula davant d'un teló de fons amb set enormes fotografies en blanc i negre dels terroristes més

cercats, entre els quals hi havia Aafia Siddiqui. En agafar el micròfon va dir que el rostre d'al-Qaida havia canviat. El nou al-Qaida, segons Ashcroft, és jove, dona i viatja amb la família. "Avui constitueix un clar perill per als Estats Units", va dir.

En aquell moment, la dona presumptament més perillosa del món havia desaparegut feia més de 400 dies. No va reaparèixer fins el vespre del 17 de juliol del 2008.

L'aspirant a terrorista amb burca.

Normalment, a l'Afganistan aviat tenen resolta la qüestió dels terroristes suïcides. Disparen contra ells abans no tinguin temps de provocar l'explosió. Però com que la persona sospitosa araulida a terra, al davant de la mesquita a Ghazni, era una dona, i com que s'havia apinyat al seu voltant una munió d'espectadors encuriosits, Ghani Khan, oficial de policia, va decidir detenir-la. Bashir, un dels agents, recorda que la dona va començar a maleir aquells homes quan la policia va intentar endur-se-la. "Infidels, no em toqueu!", va cridar, tres vegades, en el seu urdú natiu.

De primer, ningú no va entendre què deia aquella dona. Hekmatullah, propietari d'una botiga d'allí a prop, qui, com molts afganesos, fa servir un sol nom,

Les autoritats han estat incapaces de corroborar les acusacions contra Aafia Siddiqui

EL TEMPS

De petita amb el seu gos. Ningú no podia sospitar com acabaria.

va traduir les paraules en urdú per als policies. Ell mateix recorda que la dona duia un passaport pakistanès, que l'hi va donar a ell, demanant-li que el destruís. També recorda que li va sonar el mòbil dues vegades i, pel que li va semblar, les trucades venien del Pakistan.

Després d'escorcollar-li les dues bosses, la policia no hi va trobar explosius, tan sols unes ampolletes de plàstic amb productes químics, un ordinador i documents, escrits en urdú i en anglès, sobre bombes radioactives, armes biològiques i reclutament de gihadistes.

En l'intent d'explicar per què era a la mesquita, Siddiqui va dir que li havien ordenat de seguir un pla, i que el viatge a Ghazni havia estat una condició per al seu alliberament. Segons ella, els seus guardians li havien posat els documents i els productes químics a les bosses.

La seva advocada, Elaine Whitfield Sharp, afirma que a Siddiqui li van muntar un parany. Potser els nord-americans ja no sabien què fer amb els seus presos. Tal vegada l'havien enviat a Ghazni amb l'esperança que la policia d'allí la matés a trets? La CIA en diu una *ordre de desfer-se de la persona*.

"Hauria estat l'assassinat perfecte", diu Sharp. Siddiqui no hauria hagut de declarar, tot i que portés a les bosses uns documents clarament incriminatoris, i l'haurien declarada terrorista sense cap problema. Tanmateix, per què una persona que viatjava a Ghazni necessitava plànols del pont de Brooklyn, del centre d'investigació de malalties d'animals de Plum Island o documents que expliquessin sistemes d'abatre avions, d'utilitzar bombes i planadors submarins?

En aquesta detenció, hi ha uns quants elements estranys. Dos dies abans, Abdul Rahim Dessiwal, el fiscal del districte proper d'Andar, va rebre una trucada anònima d'una dona que deia que una terrorista suïcida acompanyada per un nen anava cap a Ghazni.

També és estrany que, quan van portar Siddiqui a la comissaria, digués que el nen era un fillastre seu, que es deia Ali Hassan, que era orfe i que l'havia adoptat. Hi ha un vídeo força borrós que va fer la policia de Ghazni quan, delerosa de fer gala d'una detenció tan important, va convocar una conferència de premsa. En aquelles imatges, Siddiqui afirma que es diu Saliha, que ve de la ciutat de Multan, al Pakistan.

Porta un mocador negre que li tapa el cap i la cara, probablement per por que no la reconguin. En un moment determinat, dona un cop de colze al nen, com per recordar-li que es tapi la cara. L'altre de seguida es posa la màniga al davant, de manera que només se li vegin els cabells. Una prova d'ADN realitzada poc després determinava que el nen era Ahmed, fill autèntic de Siddiqui.

Avui, Ahmed viu amb Fauzia Siddiqui a Karachi. Pateix greus alteracions emocionals, té malsons i explica històries confuses sobre on ha passat els darrers anys.

L'endemà de la detenció, va arribar a Ghazni un equip antiterrorista procedent de Kabul per investigar el cas. En aquest hi havia deu o dotze nord-americans. Van entrar a la petita estança on tenien Siddiqui, dividida per una cortina i amb una sola porta. Ella s'estava darrere de la cortina, dreta o asseguda. Un afganès, que desitja restar en l'anonimat, diu que un dels americans es va encarar de dret amb ella i que uns segons després es van disparar uns trets.

Segons Siddiqui, va perdre el coneixement. Li havien disparat i la van portar a l'hospital de Bagram, on la van operar i va estar entre la vida i la mort.

L'acusada. Què va passar exactament en aquells pocs segons abans no li desapareixen és important, perquè l'acusació

Fauzia Siddiqui, germana d'Aafia. L'FBI la va considerar tan perillosa que la van posar a la llista dels més buscats.

formulada pel fiscal de districte de Nova York descriu una versió dels fets que difereix considerablement de la història de Siddiqui. Afirmar que va agafar un fusell d'assalt M4 d'un soldat dels Estats Units, en va llevar el fiador i va disparar uns quants trets, si bé no va tocar ningú, tot plegat en qüestió de segons. Un dels soldats suposadament va disparar contra ella actuant en defensa pròpia.

Una persona ha d'estar familiaritzada amb l'M4 per a saber com se'n lleva el fiador. D'una altra banda, un soldat dels EUA deixaria l'arma si tenia un terrorista dels més buscats d'al-Qaida assegut a prop d'ell?

Hi ha una avaluació psicològica de Siddiqui pendent davant del jutge de Nova York d'ençà de principi de novembre. L'informe diu que Siddiqui no està capacitada per a ser processada. Suposant que el cas vagi a judici i que el tribunal accepti la versió militar de l'acusació, aquesta no inclourà cap menció a les presumptes connexions terroristes de Siddiqui, no hi haurà necessitat de demostrar cap dels suposats actes terroristes.

Aleshores, la qüestió de per què Aafia Siddiqui, destacada científica, en un altre moment va ser considerada la dona més perillosa del món, continuarà essent un misteri sempre més.

Juliane von Mittelstaedt

Traducció de Carme Geronès

Breus

L'exèrcit turc no està d'acord a demanar perdó als armenis

Els militars han entrat de ple en la polèmica desfermada a Turquia arran de la campanya per a demanar perdó als armenis per la matança del 1915, que ja ha rebut l'adhesió de més de 10.000 intel·lectuals turcs. El general Metin Gürak, portaveu de l'exèrcit, va declarar que una disculpa seria un error i que tindria "conseqüències doloroses". Dies abans, el primer ministre turc, Recep Tayyip Erdogan, també havia declarat que la iniciativa no tenia cap sentit. Però els intel·lectuals han evitat de parlar de "genocidi" contra els armenis i prefereixen parlar de "gran catàstrofe".

Els socis del govern belga volen eleccions anticipades

Els partits de govern a Bèlgica són partidaris de la formació d'un govern de transició, integrat per la mateixa coalició, per tal de superar la crisi política desfermada per la dimissió del primer ministre Yves Letterme i tot el seu executiu el 19 de desembre passat. Ara bé, si el CD&V, el partit dels demòcrata-cristians flamencs del primer ministre, vol que aquest govern de transició esgoti la legislatura i es mantingui fins el 2011, any en què s'haurien de fer les eleccions federals, els altres partits de la coalició, és a dir, els demòcrata-cristians valons, els

El primer ministre belga, Yves Letterme, i el seu govern, han presentat la dimissió.

liberals i els socialistes, s'estimen més unes eleccions avançades que es facin escaure amb les regionals belgues i amb les europees que tindran lloc el mes de juny.